

Via Veritatis Ad Vitam Sev Exercitia Spiritvalia

Haineuve, Julien

Antverpiae, 1652

XVIII. Veritas. Fortius nos agere animi mansuetudine, quàm ipsa Fortitudine. Consideratio, de studio & occupatione, cui, quis plerumque vacat, & remissionibus animi, quæ à prandio, aliasq[ue] capi ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60125)

DECIMAOCTAVA VERITAS.

Fortius nos agere animi mansuetudine,
quàm fortitudine.

*Ecce puer meus, quem elegi, ponam
spiritum meum super eum, & iu-
dicium gentibus nuntiabit, non
contendet neque clamabit, neque
audiet aliquis in plateis vocem
eius, arundinem quassatam non
confringet, & linum fumigans non
extinguet. &c. Matth. 22. &
H. 42.*

MEDITATIO

in hanc decimam octauam veritatem.

I. PUNCTVM.

Declaratio eiusdem veritatis.

Sapientia disponit omnia suauiter, (a)
Tertia hæc dos est, quam Salomon attri-
buit actionibus sapientiæ, quamque explora-
tum imus in Christo Domino, vt discamus
illum imitari, & adiungere fortitudini man-
suetudi-

(a) Sap. 8.

fuerudinem, vt tantò fortiùs efficaciusque agamus, iuxta effatum veritatis mox propositæ, dicentis: Fortiùs agi animi mansuetudine, quàm ipsa fortitudine.

Propone tibi Christum Dominum cum suis Apostolis inter Iudæos versantem veluti (a) signum, cui contradicitur, id est, tanquam scopum in quem intorqueantur omnia obrectationis tela, quæ inuidia & malitia possunt excogitare. Quamuis enim nonnulli illum admirentur, alij velut ab ignoto incertoque homine linguam abstineant, plerisque tamen coniuratio est, in illum insurgere, obloqui, & omnibus illius dictis fidem abrogare. (b) Ciues sui ardēt in illum inuidiâ: (c) cognati virgent improbè, vt se mundo manifestet, spectabilioremque exhibeat. Apostolorum votum est, vt quàm citissimè se probet Messiam, ipsique primas in illius regno dignitates obtineant. (d) Infima quidem plebs illum sequitur, (e) sed non tam melioris descendæ frugis, quàm videndorum prodigiorum, & opis accipiendæ, gratiâ. Imperiti capere non possunt, qua ratione se dicat Dei Filium; (f) Doctiores, illius sermonibus struunt insidias, eumque deprehendere nituntur. Si se probat à miraculis, exiguntur scripturarum testimonia; si à sacris litteris, disceptatur, (g)

N 6

vnde,

(a) Luc. 2. (b) Luc. 4. (c) Ioan. 7.

(d) Luc. 17. (e) Ioan. 6. (f) Matth. 22.

(g) Ioan. 7.

unde, homo expertus studij, & in sola arte fabrilis exercitatus, nouerit scripturas? (a) In illorum conspectu patrat omnia miraculorum genera; pro animi libidine alia exigunt, fidem non habituri iam factis, (b) nisi illa ipsa, quae volunt, faciat. Si de sceleribus illos admonet, offenduntur; si ea illis remittat, obmurmurant, & gratiam blasphemiae loco habent. Si pellit Dæmones, iuratumque se illorum hostem profiteretur, (c) id, aiunt, fieri potius, ex familiari, clandestinoque utrorumque commercio. (d) Si Samariam ingredi vult, ab incolis velut Iudæorum amicus, (e) excluditur; si redit in Iudæam, Iudæi Samaritanum pronuntiant. Si de regno, regiaque dignitate loquitur, habetur seditionum concitator; si de abiectioe & humilitate, non creditur esse Messias. (f) Denique promptum benefacendi, vitamque illis conferendi, animum ubique testatur, & illi contra toti sunt, ut illi mala mortemque inferant.

Non sufficiebant hæc ad exacerbandum etiam mitissimum animum, sic aperte obloqui, & tam inepte procaciterque omnibus ipsius consilijs, dictis factisque repugnare; nihilominus constabat Christo animus tam tranquillus, pacatusque in omnibus illis obrectationibus, quasi nulla polleret in eos auctoritate, quibuscum loquebatur, aut careret

poten-

(a) Matth. 12. (b) Ibid. 15. (c) Luc. 11.
 (d) Ibid. 9. (e) Ioan. 8. & 7. (f) Ioan. 5.

potentiâ , quâ suam tueretur authoritatem. Quòd si videatur aliquando verbis vsus in illos asperioribus, quantillum id est, pro summo suo in illos imperio, pro tot & tantis , illos excipiendi , castigandique illorum perfidiam, causis? vlline vnquam manum admouit, nisi vt beneficium præstaret? (a) vlline damnum vnquam intulit? nõne potius reprehendit discipulos suos , quòd in ingrata quorundam capita è cælo fulmen minarentur? nõne clarè illis significauit , hunc spiritum alienum esse à suo , & se non venisse animas perdere, sed saluare.

Quod adeò verum est , vt posteaquam Euangelista aliquis recensuisset , quam indignè Iesus exceptus fuisset à Iudæis, & quomodo, loco conmotionis & vindictæ ab ijs lumen- dæ, se tacitè subduxisset in desertum : proferrat insignem illam sententiam , desumptam ex Isaiâ, quam huic meditationi præfiximus, vbi verbis Patris æterni dicitur, Filium suum implendum suo spiritu, spiritu nimirum mansuetudinis & mititatis , eoque illum spiritu versaturum inter homines, atque illis sua consilia, & voluntates denuntiaturum: facturum id tantâ modestiâ & temperatione , vt procul futura sit omnis contentio & violentia , vix audiendum, præ submissione , & teneritudine vocis, & tum quidem præcipuè, cum in illum aperta vi insurgetur, & illius optima instituta oppugnabuntur; Fore illius condescensionem

(a) Luc. 9. &

& benignitatem tam mirabilem, ut videatur non ausurus calcare arūdinem semifractā, ne penitus illam diffringeret, neq; lucernam extinguere, (a) ne fumi odore præsentes fatigaret; denique hac illum mansuetudine reportaturum victoriam, leges mundo præscripturum, & conciliaturum sibi omnium mortalium animos, qui capti eius bonitate, spes omnes suas & fiduciam sint illi addicturi.

Hæc de Christo prædixerat olim Propheeta quæ ab illo inter homines versante, fuisse impleta, memorat Evangelicæ historiæ scriptor: ubi observabis, quod tametsi plures aliæ illius virtutes, & actiones prædictæ fuerint, tam nominatim tamen reliqua vaticinia non retulerunt Evangelistæ, quān quæ ad hanc mansuetudinē spectabāt, siue quod illa cæteris virtutibus emineret, siue, quod nostra magis interesset, illam advertere, & pro dignitate æstimare, uti reuera etiam Christus nos ad illius studium peculiariter inuitat his verbis: (b)

Discite à me quia mitis sum & humilis corde & invenietis requiem animabus vestris. Ex hoc igitur Christi exemplo persuasam habere debes veritatem, quod in actionibus tuis iungenda sit fortitudini mansuetudo, & quod per illam

(a) *Persecutores Christi perdita integritate, quassato calamo, & amisso lumine, lino fumanti comparantur: quibus pepercit, quia non venit indicare &c.*
Aug. 10. de Ciuit. 30.

(b) *Matth. II.*

plus sis effecturus, quàm adhibitâ quavis violentiâ.

Quod intelligendum est, & pro conversatione inter homines, & pro priuatum tuarum actionum perfectione, quæ nunquam melius quàm (a) *in suauitate & mansuetudine* absoluuntur, tum enim tibi præsentior es & ad excipiendas cælitus illustrationes, easque intelligendas aptior, vbi è contrario, cum nimia sollicitudine & impatientia peturbamur, perit dimidium animi, (b) attentionis & fortitudinis alia omnia, quàm Deum & diuina cogitamus ruimus in tædia, in scrupulos, in tentationes in illusiones, & omnes actionum nostrarum defectus. Vnde colliges negari fidem huic veritati non posse neque superesse aliud, quàm vt excutias animum circa vitia hac in parte hæctenus commissa, aut circa impedimenta quædam naturæ, huius veritatis exercitationi contraria, vt illis occurras. O Deus benignissime, utere, obsecro, hac ipsa benignitate tua, in indicandis mihi meis prauis affectibus, qui spiritui tuo, & huic virtuti, cuius me vis facere participem opponuntur.

II. PYN.

(a) 2. Cor 6. & Eccl. 3.

(b) Non est sensus, vbi est amaritudo. Eccl. 11.

*Aduersio in vitam præteritam,
statumque præsentem.*

A Gnosce, sicut in naturæ tuæ genio quædam residet ignauia, & languor animi qui te quodammodo eneruat, & in agendis negotijs reddit pigrum & oscitantem, qui que excitandus est stimulis Fortitudinis, ita quoque esse quandam acerbitatem, anxietatem & impatientiam, quæ nos reddat nobis ipsis & alijs graues, quod tum appetiùs accidit, cum agendum est cum personis alienæ, à nostra, indolis; aut cum negotijs nostris difficultates, & aduersos conatus experimur; si ad compescendos illos naturæ motus aut opus urgendum sola fortitudine animi & violentiâ utimur nulla adhibita Mansuetudine, periculum est, ne istud quia violentum, non sit diuturnum, & ne peruersa illa inclinatio magis exacerbetur ipsa coactione, ruaturque in morositates, rædia, odia, obrectationes, aliosque graues defectus, quæ deprehendere tuis in actionibus potuisti, aut aduertere in alijs, (a) qui merito ab illa

(a) *Omnis amaritudo & ira & indignatio, & clamor, & blasphemia tollatur à vobis. Estote autem inuicem benigni, misericordes donantes inuicem, sicut Deus in Christo donauit vobis. Ephes. 4. Vbi zelus & contentio, ibi inconstantia, & omne opus prauum. Iac. 3.*

illa morum tuorum acerbitate offendi poterunt.

Detestaberis nunc omnia ista vitia, & potissimum obseruabis, qui prauis effectibus hinc consecuti sint, quæ adhibueris remedia, quis fuerit eorum successus, quomodo nunc affectus sis vt futuris prouideas. O Deus integrum mihi foret modò in me excandescere, quàm id facerem meritò, qui toties immeritò & sine causa in alios excandui, fuique acerbior!

III. P V N C T V M.

Propositum in futurum.

Cum ergo remedium adhibendum huic peruersæ inclinationi & hinc emananti acerbitati, sit hæc animi Mansuetudo, de qua meditamur: Obserua hanc oriri posse ex tribus Principijs, quorum primum est naturale, alterum supernaturale, & tertium ex utroque componitur, quatenus cum diuina gratia discitur, & acquiritur hæc Mansuetudo per considerationes, quæ illius amorem in nobis accendunt, per exercitationem tantoperè nobis commendatam, & per applicationem animi ad vitia contraria, quæ vel in alijs vel nobis ipsis aduertimus.

Ad hoc tertium genus Mansuetudinis obti-

obtinendæ, formare debemus proposita nostra eoque nos triplici hac consideratione, sæpius vsurpanda, stimulare.

Prima, quòd ex rebus occurrentibus, quædam sint in potestate nostra, quædam verò penitus extra illam sita: si hæ posteriores occurrunt, dementia est, eorum causâ turbari seq; affligere, cùm istis remedium sit nullum; si aliquid industria nostra potest & facultas, suauiter illam adhibeamus, nam acerbitas potiùs impedimento est, quàm profit: Mansuetudo autem instar olei est & vnctionis spiritus sancti, quâ suauiter fluit negotium animo interim pacato tranquilloque quodcum diuina gratia bonorum omnium summum meritò censetur.

Secunda est, vt, quia plerumque culpam conijcimus, in prauam aliorum indolem, aut aduersos casus, qui stomachum nobis cient, cognoscamus totum malum in nobis reside-re, verissimamq; esse D. Chrysofomi assertionem, Quòd nemo læditur, nisi à seipso: & quòd si vera mansuetudine animi præditi essemus, nihil nos irritaret. Res enim tales sunt, quales apprehenduntur, duplicem ansam habent; si te concitant, inde est, quod malè illas apprehendis, aliter apprehende, & cede paucillum, iam etiam, licet molestæ sint, voluptate te afficient. An non voluptas cordi tranquillitatis studioso, non deijci casibus aduersis, eodem situ constare, pro-

cul

cul & extra habere tumultus & perturbationum causas, idque ab animo obtinere, quod haberi à rebus extra se positis nō potest.

Tertia consideratio pro illis est, qui bono ferri zelo videntur, & aduersus vitia, & abusus diuinæ gloriæ studio excandescunt; sed disce si ex illis es, (a) *xelum* hunc esse *amarum*: vehementerque prohibitum, neque vnquam Deum dignius honorari, quàm suauitatum nostrarum subiectione, pacata applicatione remediorum in nostra facultate sitorum, & agnitione diuinæ prouidentiae ista nobis molesta permittentis, ob fines ignotos, quam interim adorare, cuique acquiescere tranquillissimo, religiosissimoque quo fieri potest modo, oportet. Verum quidem est, vnā excandescendi causam esse, peccatum, cū illud meritò abominemur, sed tamen, si nihil aliud in illo spectamus, quàm remedium, illud efficacius maioreque cum fructu applicabit mansuetudo, & (a) *lenitas spiritus*, quàm ira & acerbitas; porrò si in hoc grauissimo malo retinenda mansuetudo est, quanto maiori iure conseruabitur in aliis malis minoribus, quæ mala non sunt, nisi quòd talia à nobis apprehen-

(a) *Iac. 3.*

(b) *Si preoccupatus fuerit homo in aliquo delicto, vos qui spirituales estis huiusmodi instruite in spiritu lenitatis, considerans teipsum ne & ita tenteris.*
Gal. 6.

dantur, desitque mansuetudo, quæ inde bona posset effingere.

O Deus, qui de malis nostris bona efficis, ne patere, obsecro, ut è bonis tuis mala efficiamus: ipsa nature nostre acerbitas est, quæ cuncta perperam accipit, & mansuetudo, quæ in bonum vertit omnia.

COMPENDIVM MEDITATIONIS
in decimam octauam veritatem.

I. PUNCTVM.

Declaratio veritatis.

Sapientia adiicit suis actionibus, pro tertiate, mansuetudinem & tranquillitatem, vbi nos impatientiam, & acerbitate nostras dehonestamus: & hæc mansuetudo sapientiae, tam potens est & efficax, ut decimæ octauæ veritatis effatum sit: Mansuetudine fortius agi, quàm ipsa Fortitudine.

Eius exemplum admirandum vide in conuersatione sapientiae incarnatae, Christi seruatoris, cuius tanta fuit benignitas & mansuetudo inter obtreccionem illorum omnium quibuscum versabatur, quosque alloquebatur, ut quidam Evangelista in hanc rem adducat locum Isaiae, consideratione dignissimum, vbi verbis æterni Patris dicitur, Iesum tam fore mitem, in spiritu, in verbis, in actionibus,

bus, in incessu, & in omni conuictu suo, vt loquens vix esset audiendus, vix ausurus esset, arundinem pede conculcare, tam fore in sermone submissum, tam moderatum in incessu: ampliusque aliquando effecturum, in comparando subigendoque sibi vniuerso, sua illa suauitate, quam vi quauis alia, quam aliquis adhibuisset.

Plurima loca alia in Prophetis legebantur, ad Iesu Christi miracula, sermones, actiones, virtutesque attinentia: sed nullus est, quem tam peculiariter fuisseque retulerint Euangelistæ, vti hunc, seu quod hæc Christi mansuetudo reliquis illius virtutibus clariùs emicaret, spectatis maximè contradictionibus, quæ vniuersim ab omni hominum genere in illum inorquebantur; seu, quòd nostra interesset, hanc potissimùm virtutem obseruare, quam cupit nos peculiariter à se discere, dum ait, *Discite à me quia mitis sum & humilis corde.*

Et ne tibi veniat in mentem ab hac Mansuetudine debilitari posse neruum fortitudinis, hoc aded verum non est, vt contra sit certissimum, nunquam fortiolem fore Fortitudinem, quam cum illam temperauerit sociæ mansuetudo, seu vt conuersatio tua euadat gratior, fructuosiorque, seu vt actiones tuæ reddantur perfectiores. Fortitudo sine lenitate degnerat in impatientias animi admodum molestas, in violētias intolerabiles, in nauseas, fastidia,

fastidia, aliaq; innumera incommoda, quibus cum gratia medetur efficaciter mansuetudo, mentem seruando, rei quæ præ manibus est, intentam, absque vlla anxietate & perturbatione; quo in statu potentior est gratiæ vis, Domino ibi existente, non vbi commotio, à sollicitudinibus: aut ignis, ab iracundia: (a) sed vbi sibilus auræ tenuis, ab animi tranquillitate. Vnde etiam fit vt homines pacati, mites, & blandi, Deo hominibusque sint in amore, & quidquid ex æquo postulant, assequantur. Benignissime Deus, qui nolit hoc bonum tam honestum, tam iucundum, tam vtile, cui omnes afficiuntur? attamen pauci omninò sunt, qui illud possident.

(a) 3. Reg. 12.

II. PUNCTVM.

Aduersio in vitam præteritam, præsentemque.

ADuertes in naturæ tuæ genio, sicut quædam est ignauia quæ difficultates declinat, ita, cum illas subire cogaris, esse quandam impatientiam quæ te tibi, alijsque reddit difficilem, quæque tali acerbitate inficit omnes actiones tuas, vt sæpe præstaret illas omitti, quàm obiri tam acerbè, insulseque. Paret equidem, id esse ab indole tua, sed sic à culpa te non excusas. Si dicis, te offendi indole alio-

alior
tis es
illam
gnat
sum
man

A
conf
anim
vt ill
natu
uere.
C
tient
dium
geris
bes, c
geat
Sec
opini
scito
nisi à
tiam,
motu
dem

aliorum indeque excandescere, scias te, si mitis esses, non offensum iri indole aliorum, sed illam toleraturum, sine vlla tædij aut indignationis significatione, quin tolerares te ipsum, frænando tædium istud, quod solius mansuetudinis defectu amarum est.

III. P V N C T V M.

Propositum in futurum.

Aliqui naturâ suaves sunt & pacati, alij peculiari Dei beneficio & fauore istud consequuntur; si utroque cares, ne desponde animo, sed adhibe considerationes & preces, ut illud obtineas, ac exequi decernas, quod natura aut peculiaris gratia hæcenus negauerè.

Considera primò, cum omnis ista impatientia oriatur à difficultatibus aut esse remedium aliquod, aut nullum: si nullum, cur affligeris! si aliquod, cur istud suaviter non adhibes, cum impatientia malum exasperet, augeatque difficultatem, tatum abest, ut leniat.

Secundò, Quia culpam conijcis in alios, qui opinione tua, te lædunt, ac inconsultè irritant; scito à te malum provenire; neminem lædi, nisi à seipso; ineptiam esse iuxta ac demeritiam, inutili labore se fatigare; alijs risum motura, quæ tibi bilem; imò aliàs ne te quidem eorum sensu tangendum, qui tum
cum

cūm tangeris, penes te esse, vt commodum inde referas, oblecterisq̄ue potius, quā̄m vt ægrescas animo.

Denique, quia tum videtur esse iusta ex-
candescendi materies, cūm Deus aliquo scelerē offenditur, disce non rectē curari malum, alio malo; disce Deum magis placari, & efficacius curari peccatum mansuetudine & lenitate spiritus, quā̄m acerbitate; Mansuetudine prohiberi iracundiam, non tolli efficacitatem; Illam bonum esse ita mali experire, vt etiam mala conuertat in bonum, vbi è contrario acerbitas ex bono malum efficit. An non ista satis, vt obfirmes animum constanti proposito?

CONSIDERATIO

in hunc Sextum diem.

*De studio, aut occupatione ordinaria,
& de Remissionibus quæ à prandio, aliasq̄ue capi possunt.*

1. **P**eracta consueta oratione, Propone tibi statam tuam occupationem cui incumbis, siue ea manu, siue ingenio perficiatur, aut quodcumque munus quod tibi, pro conditione tua, obeundum est: vide an non alterutro horum vitiorum pecces, vel incumbendo illi nimio affectu, & ex mero impetu

petu naturæ, vel nimis ignauiter, & perfun-
ctoriè, non attendens, Deo præstari hac oc-
cupatione obsequium.

2. Si plura occurrant facienda, vt plures li-
bri legendi, plures scribendæ litteræ, plures,
quos alloquaris; non in id præceptis ruis, quod
naturæ magis arridet, an auscultas rationi,
quæ tibi discernat, quid hoc tempore sit vr-
gentius, apriusque.

3. Magisue fidis diuino subsidio ad opus be-
ne peragendum, quàm ingenio & industriæ
tuæ?

4. An non, nimium tibi placent, aut displi-
cent ea omnia, quæ agis?

5. Nunquid potiorem habes rationem Iu-
diciij mundani, aut emolumentum, quod inde
potes colligere, quàm fructus solidi & sinceri
ex opere tuo ad Dei gloriam emersuri, aut
meræ adimpletionis diuinæ voluntatis, quæ
te voluit detineri hac occupatione, propter
fines sibi perspectos, cæterorum cura illi re-
lictæ?

6. Habésne tua studia & occupationes aptè
in sua tempora distributas, vt in matutinas
horas, compositionem & studium magis
serium, & quod speculando perficitur, & in
horas alias lectionem librorum, excolendo
statui tuo, conuenientium?

7. Æquè duc religioni, si te occupas rebus à
te alienis, atque si eas negligeres, quibus tibi,
pro conditione tua, vacandum est. Inquire.

O

8. Cu-

8. Curasne moderationem inter duo hæc extrema, nimium & parum, siue ad conseruandam tuam valetudinem, siue intuitu virtutis, & libertatis interioris, quæ dominari semper debet, & tueri mentis tuæ tranquillitatem, remota omni impatientia, & anxietate aliter captum opus absoluendi, quàm quo modo conuenienter absolui potest?

9. Inter operandum, non eleuas subinde mentem ad Deum? saltem ad finem operis, vt de illo gratias referas, vt illi consecres, vt quæ fauere vltra dignetur, exores?

10. Quomodo transigitur prandium, tum ratione qualitatũ & quantitatis ciborum, tum ratione temporis & modi, quo te geris, aut aliorum, quæ hanc actionem, quæ tota nisi attenditur, brutalis est, circumstant?

11. Lege in bello exercitiorum, regulas quasdam hanc in rem præscriptas, & vide ne corpus hîc asperius habeas, quàm ferat vsus, prudentia, & consilium.

12. Si ad te non attinet perspectas habere rationes rei familiaris, nullum de cibo aut potu fac verbum, neque vt extollas, neque vt queraris; sed velut ad ista non attenderes, id temper restare, te viuere contentum.

13. Didicistne hanc præclaram Apostoli lectionem, quo gerere te modo debeas, (a) dum abundas, & dum penuriam pateris?

14. Si pecuniam tractas, habesne manus

(a) Philip. 14.

innocentes? estne cor liberum ab hoc mam-
mona iniquitatis? non nimios sumptus pro-
fundis in vestes, in lusum, in supellectilem,
aliasve res? aut è contrario, non nimis in pau-
peres & rei domesticæ necessaria, es parcus?
hac in parte tibi non fidas, sed aliorum po-
tius opinionem inquire.

15. Quibus modis à refectione, aut per
diem, remittis animum? qua modestiâ es? quâ
linguæ custodia? apprehendisne quàm procli-
uis hic sit lapsus? non experiris damna, lin-
guæ vitio illata conscientiæ tuæ? non discis
malo tuo sapere? Quoties te pœnituit nimij
fermonis? sed deinde, tene emendasti? vrge te
ipsum hac in materia, velut te gravissimi pon-
deris.

16. Qualiscumque lusum, nisi infrequens sit,
& brevis, non admodum congruit studio
perfectionis.

17. Ne tristeris vnquam vitiosâ illâ mundi
tristitiâ, quæ non aliunde prouenit, quàm ab
immoderatione, & ægritudine animi, aut ha-
bentis, quod nollet, aut, quod vellet non ha-
bentis: sed ne in nimiam etiam effundaris læ-
titiâ, quæ erumpat in cachinnos, in cauilla-
tiones & morum licentiam, quæ pestes sunt
deuotionis.

18. Admitte visitationes aliorum, omnî,
quâ potes, vrbanitate, & redde in vicem illas
pro ratione debiti tui officij, sed sublimiori
semper ex causa, vt ad fouendam mutuam

amicitiam, ad explendum officium, ad opem egenti animæ ferendam, aut alios bonos ob fines potius, quàm ex aulica quadam comitate, aut humano affectu: & in his officiosis congressionibus vide potius, vt breuior sis, quàm æquò prolixior.

19. Scito veram virtutem non oblectari nimis illis affectatæ urbanitatis officijs, sed satis illi esse, si sit urbana, ingenua, comis, familiaris, aliorum ingenio obsecundans, cordata quæ nullum lædat, neque facile lædatur, & quæ fiat omnia omnibus, vt omnes Christo lucrifaciat.

20. Nota præcipuos defectus, quos hac in re commifisti, vt postules eorum veniam, lumen, & facultatem corrigendi.

LECTIO.

Ex sacris litteris. Cap. 8. & 9. libri Sapientiæ.

Ex libello Exercitiorum. Regulas ad motus animæ discernendos.

Ex Thoma de Kempis. Cap. 37. 38. & 39. libri 3.

SEPTI.